

MARY HIGGINS CLARK

KATSE MENNEISYYDESTÄ

TAMMI

MARY HIGGINS CLARK:

Vaanivat silmät	Valheen vanki
Kylmä kehto	Kuulut minulle
Huuto yössä	Menneisyyden pirstaleet
Pimeän äänet	Ennen jäähyväisiä
Kaunis, kauniimpi, kuollut	Kotikadullasi
Kuolema seuraa muotia	Isän tyttö
Missä lapset ovat?	Jäävuoren huippu
Vihreäviittainen nainen	Yö kuuluu minulle
Kuolema kahtena	Kodin suojassa
Kuolema kutsuu tanssiin	Kaksoset
Kauhu kiertää kaupunkia	Unissakävelijä
Kaksi elämää, kolme	Missä olet nyt?
kuolemaa	Murha sydämellä
Muisto ei kuole	Perinnön varjo
Kukkia kauneimmalle	Kadonneet vuodet
Kuu paistaa haudallesi	Kuin kaksi marjaa
Tyttöni Sunday	Katse menneisyydestä

MARY
HIGGINS
CLARK

KATSE MENNEISYYDESTÄ

*Suomentanut
Mari Hallivuori*

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *I've Got You Under My Skin*
ilmestyi Yhdysvalloissa 2014.

Originally published by Simon & Schuster, Inc.

Copyright © 2014 Mary Higgins Clark
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2015
Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-7993-9

KIITOKSET

Jälleen kerran on tarina saatettu päätökseen. Kirjoitin viimeisen kappaleen eilen loppuun ja nukuin sen jälkeen kaksitoista tuntia.

Tänä aamuna herätessäni iloitsin siitä, että voin ryhtyä sopimaan uudelleen tapaamisia, jotka olen ystäväni harmiksi joutunut perumaan.

On aina yhtä tyydyttävää punoa auki tarinaa ja lähteä matkalle luomieni hahmojen kanssa. Hahmojen, joista välitän syvästi – tai sitten en.

Kuten jo neljänkymmenen vuoden ajan, tämänkin laivan luotsasi satamaan kustannustoimittajani Michael V. Korda. Lähetän hänelle kaksikymmentä tai kaksikymmentäviisi sivua kerralla. Kun Michael soittaa ja antaa tekstille hyväksyntänsä, se on musiikkia korvilleni. Toistan jälleen kerran hartaat kiitokseni sinulle, Michael. Kanssasi on ilo työskennellä.

Marysue Rucci, Simon & Schusterin uusi kustannuspäällikkö, on ollut oiva ystävä ja neuvonantaja. Kiitos hyvästä yhteistyöstä.

Kotijoukkueeseeni kuuluvat oikea käteni Nadine Petry, tyttäreni Patty ja poikani Dave, Agnes Newton ja Irene Clark. Sekä tietenkin John Conheoney, puoliso vailla vertaa, ja koko muu perhe.

Syvä kumarrus toimituspäällikkö Gypsy da Silvalle ja AD Jackie Seow'lle. Hänen suunnittelemansa kannet antavat kirjoilleni upean viimeisen silauksen. Kiitokset myös Elizabeth Breedenille.

Nyt on aika suunnata katse tulevaan, mutta en ryhdy töihin ihan vielä. Onhan se päivä huomennakin.

*Omistettu rakkaalle Johnilleni
sekä lapsillemme ja lapsenlapsillemme*

PROLOGI

Greg Moran keinutti kolmevuotiasta poikaansa Timmyä East 15th Streetin leikkipuistossa kotinsa lähellä Manhattanilla.

”Kaksi minuuttia enää”, hän varoitti poikaansa ja työnsi naurahtaen keinua yhä uudelleen. Vauhtia oli riittävästi huimapäisen pojan iloksi, mutta ei niin paljon, että keinu olisi mennyt ympäri. Greg oli joskus aikoja sitten nähnyt, kun niin tapahtui. Silloin oli selvitty säikähdyksellä, koska lapsi ei ollut päässyt putoamaan vauvakeinusta. Greg oli aina erityisen varovainen, kun antoi Timmylle vauhtia pitkällä käsillään. Ensivussa päivystävänä lääkärinä hän tiesi liiankin hyvin, että onnettomuuksia sattuu.

Kello oli puoli seitsemän illalla, ja laskeva aurinko venytti leikkipuistoon lankeavia varjoja. Ilma tuntui hitusen kolealta, kuin enteillen elokuun vaihtumista syyskuuksi tulevana viikonloppuna. ”Minuutti enää”, Greg ilmoitti jämäkästi. Greg oli juuri ennen leikkipuistoon lähtöä tehnyt kaksitoistatuntisen työvuoron, ja sairaalan ensivussa oli ollut tavallistakin kiireisempää. Kaksi autoilevaa teiniporukkaa oli ottanut toisistaan mittaa 1st Avenuella, ja hurjastelu oli päättynyt yhteentörmäykseen. Uskomatonta kyllä kuolonuhreilta oli vältytty, mutta kolme nuorta oli saanut vakavia vammoja.

Greg lakkasi antamasta vauhtia ja antoi keinun hiljalleen pysähtyä. Timmy ei esittänyt vastalauseita, mistä saattoi päätellä, että hänkin oli valmis lopettamaan. He olivat leikkipuiston viimeiset kotiinlähtijät.

”Hei lekuri!”

Greg kääntyi ja näki lihaksikkaan keskimittaisen miehen, jonka kasvoja peitti huivi. Miehen kädessä oli ase,

joka osoitti hänen päähänsä. Greg otti vaistomaisesti sivu-
askeleen, mahdollisimman kauas pojastaan. ”Lompakko
on taskussani”, hän sanoi rauhallisesti. ”Pidä hyvänäsi.”

”Isä.” Timmy’n ääni kuulosti säikähtäneeltä. Hän oli
kääntynyt keinussa ja katsoi asemiestä silmiin.

Ennen viimeistä henkäystään Greg Moran, kolmekym-
mentäneljävuotias arvostettu lääkäri, perheensä rakastama
aviomies ja isä, yritti heittäytyä hyökkääjän kimppuun,
mutta ei pystynyt välttämään kuolettavaa laukausta, joka
osui keskelle hänen otsaansa.

Timmy ulvoi.

Ampuja lähti pakenemaan kadulle, mutta pysähtyi ja
kääntyi huutamaan: ”Timmy, sano äidillesi, että hän on
seuraava. Sitten on sinun vuorosi.”

Laukaus oli kantautunut Margy Blessin korviin, samoin
kuin sitä seurannut uhkaus. Margy oli ollut matkalla kotiin
osa-aikatyöstään läheisessä leipomossa. Sekunnit tuntuivat
ikuisuudelta, kun hän seisoj paikallaan ja katsoi painajais-
maista näkyä: kulman taakse ase kädessä juokseva mies,
keinussa huutava lapsi ja maahan lyyhistynyt ihmishahmo.

läkkään naisen sormet tärisivät niin, että hän onnistui
näppäilemään hätänumeron kännykkäänsä vasta kolman-
nella yrittämällä.

Kun hätäkeskuksen päivystäjä vastasi, Margy kykeni
saamaan suustaan vain sanat: ”Tulkaa äkkiä, se mies voi
tulla takaisin! Hän ampui isän ja uhkasi lasta!”

Hän vaikeni, kun Timmy alkoi kirkua: ”Sinisilmä ampui
isin, Sinisilmä ampui isin!”

1

Laurie Moran katsahti ulos työhuoneensa ikkunasta Rockefeller Center -pilvenpiirtäjän 25. kerroksesta. Ikkunasta avautui näkymä rakennuksen juuressa, Manhattanin ytimessä sijaitsevalle kuuluisalle tekojäärädalle. Oli aurinkoinen, mutta kylmä maaliskuun päivä. Yläilmoista Laurie erotti haparoiden etenevät aloittelijat, joiden rinnalla etevämmät luistelijat näyttivät liikkuvan jäällä sulavasti kuin balettitantsijat.

Laurien kahdeksanvuotias poika Timmy rakasti jääkiekkoa ja aikoi vakaasti kehittyä niin taitavaksi, että pääsisi aikuisena pelaamaan New York Rangersiin. Laurie hymyili muistelllessaan poikansa innosta hehkuvia kasvoja. Pojan ilmeikkäät ruskeat silmät sädehtivät, kun hän kuvitteli itsensä Rangersin maalivahdin paikalle. Timmystä tulee aikuisena ilmetty isänsä, Laurie ajatteli, mutta ravistautui sitten mietistään ja keskitti huomionsa pöydällä lepääviin papereihin.

Laurie oli 36-vuotias hoikka nainen, jolla oli hunajanvaaleat hartioille ulottuvat hiukset ja vihertävän ruskeat silmät. Hänen klassiset piirteensä olivat edukseen meikkaamattominakin. Laurie sai päät kääntymään missä tahansa kulki, ja häntä luonnehdittiin usein sanoilla kaunis ja tyylikäs.

Laurie oli menestyksekkäs tv-tuottaja, joka työskenteli tuotantoyhtiö Fisher Blake Studiosissa, ja hänen tuorein sarjaideansa oli etenemässä tuotantovaiheeseen. Ohjelma-idea oli muhinut Laurien päässä jo ennen Gregin kuolemaa, mutta murhan jälkeen hän oli pannut sen sivuun. Laurie ei ollut halunnut antaa kenellekään sitä virheellistä mielikuvaa, että aviomiehen selvittämättä jäänyt murha olisi toiminut pontimena sarjan syntyyn.

Sarjan idea oli esittää dramatisoituja versioita arvoitukseksi jääneistä rikoksista, mutta esiintyjinä ei käytettäisi ammattinäyttelijöitä vaan uhrien ystävät ja sukulaiset saisivat kertoa kameroiden edessä oman versionsa tapahtumista. Kuvaukset oli tarkoitus tehdä mahdollisuuksien mukaan aidoilla rikospaikoilla. Tuotantoon ryhtyminen oli yhtiölle riski. Sarjassa oli ainesta menestykseen, mutta se voisi myös luisua kaaokseksi.

Kahdelta alkaneessa kokouksessa tuotantoyhtiön johtaja Brett Young oli muistuttanut Laurieta siitä, että hän oli vannonut pysyvänsä erossa tosi-tv-sarjoista. ”Kaksi edellistä sarjayritelmäsi floppasivat”, hän oli sanonut Laurielle. ”Meillä ei ole varaa kolmanteen kalliiseen hairahdukseen.” Sitten hän oli lisännyt: ”Eikä ole sinullakaan.”

Laurie siemaili kokouksesta mukaan ottamaansa kahvia ja muisteli, miten oli lopulta saanut esimiehensä vakuuttaneeksi ideastaan. ”Tiedän, että olet kyllästynyt realityyn, Brett, mutta tämä sarja on erilainen. Sarjan nimeksi tulee *Epäillyt*. Siinä muistiossa, jota pidät käsissäsi, on pitkä lista selvittämättä jääneitä rikoksia ja oikeustapauksia, joissa on hyvin mahdollisesti tuomittu syytön ihminen vankilaan.”

Laurie antoi katseensa pyyhkiä työhuonettaan. Hän piti näkemästään eikä todellakaan aikonut luopua siitä. Tilavaan huoneeseen mahtui ikkunaseinälle sohva ja matala kirjahylly, jossa oli esillä erilaisia muistoesineitä, Laurien saamia palkintoja ja valokuvia, joista suurin osa esitti Timmyä tai Laurien isää. Laurie oli päättänyt pitää Gregin kuvia esillä vain kotona omassa makuuhuoneessaan. Täällä töissä ne muistuttaisivat väistämättä kaikkia siitä, että Laurie oli leski ja että hänen aviomiehensä murhaaja oli edelleen vapaalla jalalla.

”Charles Lindberghin pojan sieppaus on listallasi ensimmäisenä. Siitähän on yli kahdeksankymmentä vuotta. Aiotko dramatisoida senkin?” Brett oli kysynyt.

Laurie oli selittänyt esimiehelleen, että se oli malliesimerkki rikoksesta, joka pysyi ihmisten huulilla vuosikym-

meniä – ei pelkästään kammottavuutensa vuoksi vaan myös siksi, että siihen liittyi niin paljon avoimia kysymyksiä. Saksasta Yhdysvaltoihin siirtolaisena muuttanut Bruno Hauptmann tuomittiin Charles Lindberghin taaperoikäisen pojan sieppauksesta ja teloitettiin. Hauptmann oli lähes sataprosenttisen varmasti valmistanut tikkaat, joita pitkin sieppaaja oli kiivennyt lapsen makuuhuoneeseen. Mutta mistä mies oli tiennyt, että lapsenhoitaja jätti pojan joka ilta yksin kolmen vartin ajaksi, kun kävi illallisella? Miten Hauptmann oli saanut täsmällisen kellonajan tietoonsa, tai kuka sen oli hänelle kertonut?

Sitten Laurie oli kertonut Brettille senaattori Charles H. Percyn tyttären murhasta, joka oli edelleen selvittämättä. Murha oli tapahtunut vuonna 1966, kun Percy oli pyrkinyt ja päässyt ensimmäistä kertaa senaattiin. Rikos oli jäänyt ratkaisematta ja moni kysymys vastaamatta. Murhatulla tytöllä oli identtinen kaksossisko. Oliko murhaaja erehtynyt uhrista? Miksi perheen koira ei ollut haukkunut, kun taloon oli tullut tunkeilija?

Laurie nojasi tuolinsa selkänojaan. Hän oli sanonut Brettille, että kun selvittämättömistä rikoksista aletaan puhua, jokaisella on niistä oma teoriansa. ”Meidän sarjamme nostaa esiin 20–30 vuotta vanhoja tapauksia, niin että uhrin lähipiiri voi kertoa oman näkemyksensä tapahtumista. Ensimmäisessä jaksossa otetaan käsittelyyn valmistujaismurha.”

Siinä vaiheessa Brett innostui toden teolla, Laurie mietti. Tapaus oli hänen Westchesterissä asuvalle esimiehelleen entuudestaan hyvin tuttu. Kaksikymmentä vuotta aiemmin neljä Salem Ridgessä varttunutta nuorta naista oli kukin tahollaan valmistunut collegesta. Robert Nicholas Powell, yhden tytön isäpuoli, oli järjestänyt valmistujaisjuhlat tyttönelikon kunniaksi. Juhlapukuihin sonnustautuneita vieraita oli ollut kolmesataa, tarjolla oli ollut samppanjaa ja kaviaaria, ja ilotulituskin oli järjestetty. Powellin tytärpuoli ja kolme muuta juhlakalua olivat jääneet juhlien jälkeiseksi yöksi

Powellin hulppeaan taloon. Powellin vaimo Betsy Bonner Powell, suosittu nelikymppinen seurapiirirouva, oli löydetty aamulla vuoteestaan kuoliaaksi tukehdutettuna. Murha oli jäänyt selvittämättä. Robert Powell, tuttavallisemmin Rob, asui edelleen murhan näyttämönä toimineessa talossaan. Mies oli nykyään 78-vuotias, mutta edelleen äärimmäisen hyvissä voimissa niin fyysisesti kuin henkisestikin.

Powell ei ole mennyt uusiin naimisiin, Laurie mietti. Tuoreessa televisiohaastattelussa mies oli sanonut, että antaisi mitä tahansa, jos voisi saada selville totuuden vaimonsa kuolemasta. Haastattelun mukaan Powellin tytärpuoli ja hänen nuoruudenystävänsä olivat samaa mieltä. Niin kauan kuin rikos oli selvittämättä, he kaikki olivat muiden silmissä epäiltyjä Betsyn kuolemasta.

Laurie oli ollut riemuissaan saatuaan esimieheltään luvan kysyä Powellilta ja juhlakaluilta, suostuisivatko he tulemaan mukaan kuvauksiin.

Nyt oli aika kertoa ilouutinen Gracelle ja Jerrylle. Laurie tarttui puhelimeen ja pyysi alaisiaan tulemaan huoneeseensa. Tovin kuluttua ovi kävi.

Laurien 25-vuotias sihteeri Grace Garcia oli pukeutunut punaiseen lyhythelmaiseen villamekkoon, leggingeihin ja pitkävartisiin nyörikenkiin. Vyötäisille ulottuva musta tukka oli kääritty nutturalle ja kiinnitetty hiuskammalla. Nutturasta karanneet suortuvat kehystivät neitokaisen sydämenmuotoisia kasvoja. Taidokkaasti meikatut silmäripset korostivat eloisia, tummia silmiä.

Gracen vanavedessä huoneeseen astui Jerry Klein. Pitkä ja laiha nuorukainen istahti Laurien pöydän ääreen. Hän oli pukeutunut tapansa mukaan poolopaitaan ja villatakkiin. Jerry oli ilmoittanut aikovansa pärjätä yhdellä tummansinisellä puvulla ja yhdellä smokilla seuraavat kaksikymmentä vuotta. Laurie ei epäillyt hetkeäkään, etteikö se onnistuisi. 26-vuotias Jerry oli tullut firmaan kesätöihin kolme vuotta aiemmin. Hänestä oli sukeutunut korvaamaton tuotantoassistentti.

”Päästän teidät heti jännityksestä”, Laurie ilmoitti.
”Brett näytti vihreää valoa.”

”Arvasin, että hän suostuisi!” Grace huudahti.

”Minäkin arvasin lopputuloksen, kun näin ilmeesi kokouksen jälkeen”, Jerry väitti.

”Älä yritä. Minun pokkani ei petä”, Laurie sanoi alaiselleen. ”Ensimmäisenä asialistallani on järjestää tapaaminen Robert Powellin kanssa. Jos saan Powellin mukaan ohjelmaan, niin siitä tv-haastattelusta päätellen hänen tytäripuolensa ja ne kolme ystävätärtäkin todennäköisesti suostuvat.”

”Etenkin kun luvassa on ruhtinaallinen palkkio, eikä yhdelläkään naisista ole suuria tuloja”, Jerry sanoi mietteläänä muistellen sarjan suunnitteluvaiheessa kokoamiaan taustatietoja. ”Betsyn tytär Claire Bonner on sosiaalityöntekijä ja asuu Chicagossa. Hänellä ei ole perhettä. Nina Craig on eronnut ja asuu Hollywoodissa. Hän elättää itsensä satunnaisilla elokuvarooleilla. Alison Schaefer työskentelee farmaseuttina pienessä apteekissa Clevelandissa. Hänen aviomiehensä joutuu käyttämään kainalosauvoja, koska joutui kaksikymmentä vuotta sitten yliajon uhriksi. Regina Callari muutti Floridaan, St. Augustineen, ja pyörittää siellä pientä kiinteistövälitystoimistoa. Hän on eronnut, ja hänen ainoa lapsensa käy nyt collegea.”

”Panokset ovat kovat”, Laurie sanoi varoittavasti. ”Brett muistutti minua siitä, että kaksi aiempaa sarjaani floppasivat.”

”Mainitsiko hän niitä edeltäneitä kahta tv-sarjaa, jotka pyörivät edelleen?” Grace kysyi närkästyneenä.

”Ei maininnut, eikä mainitse. Tunnen luissani, että tästä ohjelmasta voi tulla hitti. Jos Robert Powell hyppää meidän kelkkaamme, lyön vaikka vetoa, että muut seuraavat perässä”, Laurie sanoi ja lisäsi painokkaasti: ”Tai ainakin toivon ja rukoilen, että niin käy.”

2

New Yorkin poliisivoimien apulaispoliisipäällikkö Leo Farleyn oli ounasteltu nousevan seuraavaksi poliisipäälliköksi, mutta vävynsä hautajaisia seuraavana päivänä hän oli yllättänyt kaikki jättämällä eläkeanomuksensa. Nyt siitä oli yli viisi vuotta, eikä Leo ollut katunut päätöstään hetkeäkään. Hän oli 63-vuotias ja ytimiään myöten poliisi. Leo oli ajatellut jatkavansa työssään pakolliseen eläkeikään saakka, kunnes tuli pakottava tarve muuttaa suunnitelmaa.

Greg oli murhattu kylmäverisesti, ja iäkäs silminnäkijä oli kuullut uhkauksen: ”Timmy, sano äidillesi, että hän on seuraava. Sitten on sinun vuorosi.” Leo Farley oli päättänyt omistaa loppuelämänsä tyttärensä ja hänen poikansa suojelemiselle. Harmaapäinen mutta ryhdikäs ja jäntevä mies ei herpaantunut hetkeksikään.

Leo tiesi, etteivät hänen rahkeensa riittäisi Laurien suojelemiseen. Työ oli hänen tyttärelleen henki ja elämä. Laurie käytti julkisia liikennevälineitä ja kävi pitkillä juoksulenkeillä Keskuspuistossa. Jos sää oli lämmin, hän vietti lounastaukonsa työpaikkansa läheisessä puistossa.

Timmy oli toinen juttu. Leo oli vakuuttunut, että Gregin tappaja saattaisi sanoistaan poiketen käydä ensin Timmyyn kimppuun, ja hän oli nimittänyt itsensä pojan kaitsijaksi. Leo saattoi tyttärenpoikansa katoliseen kouluun joka aamu ja odotti Timmyä koulun portilla päivän päättyessä. Jos Timmy meni koulun jälkeen luistelemaan tai leikkipui-
toon, Leo seisoj huomaamattomasti sivummalla vahdissa.

Greg Moran oli ollut juuri sellainen mies, jollaisen Leo Farley olisi toivonut saavansa omaksi pojakseen. Heidän tiensä olivat kohdanneet kymmenen vuotta aiemmin Lenox Hill -sairaalan ensiapupoliklinikalla. Leo ja hänen vai-

monsa Eileen olivat tulleet sairaalalle silmittömän huolen vallassa. Heille oli soitettu ja kerrottu, että heidän 26-vuotias tyttärensä Laurie oli jäänyt taksin alle Park Avenuella ja makasi tajuttomana ensiavussa.

Pitkänhuiskea Greg oli ollut pariskuntaa vastassa vihreissä sairaalakampeissaan ja sanonut vakuuttavasti: ”Tyttärenne on tullut tajuihinsa, eikä hänellä ole hätää. Hänellä on aivotärähdys, ja hänen nilkkansa on murtunut. Tarkkailemme hänen tilaansa jonkin aikaa, mutta hän toipuu varmasti täysin.”

Ne sanat kuultuaan Eileen, joka oli huolesta sekaisin ainokaisen tyttärensä vuoksi, oli pyörtynyt Gregin käsivar-sille. Greg oli siitä hetkestä lähtien osa elämäämme, Leo ajatteli. Hän ja Laurie kihlautuivat kolmen kuukauden seurustelun jälkeen. Greg kannatteli meitä molempia, kun Eileen kuoli vain vuosi myöhemmin.

Mitä syytä kenelläkään olisi voinut olla ampua Greg? Poliisi teki kaikkensa löytääkseen jonkun, joka olisi saattanut kantaa kaunaa Gregiä kohtaan – niin uskomattomalta kuin koko ajatus tuntuikin kaikista, jotka olivat miehen tunteneet. Ystävien ja entisten koulutovereiden joukosta ei löytynyt vihamiehiä. Poliisi kävi läpi potilastiedot Gregin aiemmilta työpaikoilta, mutta kukaan ei ollut syyttänyt Leon vävyä väärästä diagnoosista eikä hoitovirheestä, joka olisi johtanut pysyvään vammaan tai kuolemaan. Johtolan-koja ei ollut.

Syyttäjänvirastossa tapaus tunnettiin sinisilmämurhana. Timmy saattoi toisinaan säikähtää isoisänsä lemmikinsinistä katsetta. Leo oli Laurien ja perheen psykologin tavoin varma, että Gregin tappajalla oli kaiken todennäköisyyden mukaan ollut suuret, siniset silmät.

Laurie oli kertonut isälleen tv-sarjaideastaan ja siitä, että ensimmäinen jakso käsittelisi valmistujaismurhaa. Leo ei ollut pukenut tyrmistystään sanoiksi, mutta häntä kauhistutti jo ajatuskin, että hänen tyttärensä kokoaisi yhteen joukon ihmisiä, joista yksi oli mitä luultavimmin murhaaja.

Joku oli vihannut Betsy Bonner Powellia niin paljon, että oli painanut tyynyn hänen kasvoilleen ja pitänyt sitä siinä niin kauan, että seurapiirirouva ei ollut päästänyt enää henkäystäkään. Kyseinen henkilö suojelisi varmasti kaikin keinoin itseään paljastumiselta. Leo tiesi, että kaksikymmentä vuotta sitten tutkintaa hoitaneet poliisit, jotka kuulustelivat kaikkia neljää nuorta naista ja Betsyn aviomiestä, olivat olleet murharyhmän kärkikaartia. Toteutuessaan Laurien kuvaukset kokoaisivat yhteen kaikki pääepäillyt, ja heistä yksi saattoi olla murhaaja. Asetelma oli vaarallinen.

Näissä mietteissä Leo saatteli Timmyä koulusta 89th Streetiltä kahdeksan korttelinvälin päähän tyttärenpoikansa kotitalolle Lexington Avenuen ja 94th Streetin kulmaan. Laurie oli muuttanut sinne pian Gregin kuoleman jälkeen, koska ei ollut kestänyt katsoa leikkipuistoa, jossa murha oli tapahtunut.

Poliisin partioauto hidasti vauhtia kaksikon kohdalla. Etupenkillä istuva konstaapeli teki Leolle kunniaa.

”Minusta on hienoa, kun sinua tervehditään noin”, Timmy sanoi vaarilleen. ”Siitä tulee turvallinen olo”, hän totesi.

Pidä varasi, Leo varoitteli itseään. Sanon aina Timmylle, että jos jotain paha tapahtuu enkä minä ole paikalla, hänen pitää pyytää apua poliisilta. Tiedostamattaan hän alkoi puristaa Timmyn kättä lujemmin.

”Et ole vielä törmännyt sellaiseen ongelmaan, jota minä en olisi osannut ratkaista”, Leo sanoi ja huomautti vielä: ”Ainakaan minun tietääkseni.”

He kävelivät käsikkäin Lexington Avenueta pohjoiseen. Tuuli oli kääntynyt ja puhalsi nyt raa’asti heidän kasvoilleen. Leo pysähtyi vetämään Timmyllä villakankaisen lakin syvemmälle pojan otsan ja korvien peitoksi.

”Yhdeltä meidän koulun kahdeksaluokkalaiselta pojalta napattiin aamulla kännykkä kädestä. Rosvolla oli pyörä, mutta poliisi sai sen kiinni”, Timmy kertoi.

Kännykkävarkaan silmät eivät olleet olleet siniset. Leon oli pakko myöntää, että tieto oli hänelle helpotus. Hän oli sydän syrjällään tyttärensä ja Timmyn puolesta joka hetki, kun tappaja kulki vapaana.

Jonakin päivänä saamme vielä oikeutta, hän vannoi mielessään.

Laurie oli sanonut aamulla ennen töihin lähtöä isälleen, että hän kuulisi tänään, toteutuuko tv-sarja vai ei. Se herätti Leossa levottomuutta. Hän tiesi joutuvansa odottamaan tietoa iltaan saakka. Illallisen jälkeen, kun he joisivat toisia kahvikupillisiaan ja Timmy olisi uppoutunut kirjaansa, tytär kertoisi uutisen hänelle. Sitten Leo kävelisi korttelin päähän omalle asunnolleen yöksi. Hän halusi antaa Laurielle ja Timmylle omaa rauhaa, ja häntä rauhoitti tieto siitä, että tyttären kerrostalon aulassa oli jatkuva päivystys eikä ketään päästetty asukkaiden oville ilman tarkistussoittoa.

Siitä ei hyvää seuraa, jos Laurie saa luvan aloittaa sarjan kuvaukset, Leo ajatteli.

Huppariin ja aurinkolaseihin verhoutunut rullaluistelija, joka kantoi kangaslaukkua olallaan, pyyhälsi kuin tyhjästä heidän ohitse. Mies oli vähällä kaataa Timmyn ja tönäisi raskaana olevaa naista, joka kulki heidän edellään.

”Tämä on jalkakäytävä”, Leo huusi rullaluistelijan loitonevalle selälle ennen kuin mies katosi kulman taakse.

Siniset silmät läikähtivät tummien lasien takana, ja rullaluistelija nauroi ääneen.

Tällaiset kohtaamiset ruokkivat hänen vallantunnettaan. Timmyä koskettaessaan mies tiesi, että voisi halutessaan toteuttaa uhkauksensa koska tahansa.

3

Robert Nicholas Powell oli 78-vuotias, mutta häntä olisi voinut luulla kymmenen vuotta nuoremaksi. Komeita kasvoja kehysti tuuhea, kauttaaltaan vaaleaksi harmaantunut tukka. Miehen ryhti oli suora, vaikka hänen yli 180-senttinen vartensa olikin iän myötä painunut hiukan kasaan. Hänestä huokui arvovaltaa, jota ei voinut olla huomaamatta. Robert Powell kulki töihin Wall Streetin toimistolleen joka arkipäivä perjantaita lukuun ottamatta pitkäaikaisen autonkuljettajansa Josh Damianon kyydillä.

Tänä tiistaina maaliskuun kuudentenatoista päivänä Rob oli kuitenkin jäänyt kotiinsa Salem Ridgeen, koska valmistautui tapaamaan tv-tuottaja Laurie Moranin. Naisen puhelimessa kertoma syy vierailulle oli ollut kutkutava. ”Jos te, herra Powell, ja tytärpuolenne ystävättärienne suostutte osallistumaan valmistujaisjuhlien dramatisointiin, voitte saada suuren yleisön vakuuttuneeksi siitä, ettei kukaan teistä voinut olla vastuussa vaimonne kuolemasta. Avioliittonne oli onnellinen. Sen tiesivät kaikki, jotka teidät tunsivat. Tytärpuolellanne oli läheiset välit äitiinsä. Kolme muuta juhlakalua olivat tunteneet Betsyn jo ennen teidän avioliittoanne, ja te toivotitte heidät tervetulleiksi yhteiseen kotiinne. Talonne on valtava, ja juhlissa oli satamäärin väkeä. On täysin mahdollista, että joku tunkeutui taloon huomaamatta. Vaimonne käytti näyttäviä, kallisarvoisia koruja. Juhlissa hänellä oli smaragdein koristellut korvakorut, riipus ja sormus.”

”Juorulehdistö teki perheemme tragediasta skandaalin”, Robert Powell oli tokaissut katkeraan sävyyn Laurie Moranille. No, pian se nainen on jo täällä, Powell ajatteli. Meni syteen tai saveen.

Robert Powell istui tilavassa työhuoneessaan kirjoituspöydän ääressä. Huoneen isoista ikkunoista näki talon takana levittäytyvään puutarhaan. Tämä maisema on ilo silmälle keväästä kesään ja varhaiseen syksyyn, Rob ajatteli. Lumi olisi pehmentänyt talvista näkymää, sillä tällaisena kylmän kosteana ja pilvisenä maaliskuun päivänä lehdettömät puut, pressulla peitetty uima-allas ja vierasmaja suljettuine ikkunaluokkuineen näyttivät ankeilta, vaikka puutarhaan oli upotettu pitkä penni.

Powellin työtuoli oli pehmustettu ja erittäin mukava istua. Rob myhäili ajatellessaan salaisuutta, jota ei ollut paljastanut kenellekään. Mahonkinen antiikkipöytä taidokkaine puuleikkauksineen pönkitti arvovaltaista imagoa, jonka Powell oli huolella itselleen rakentanut. Hän oli luonut nahkansa 17-vuotiaana, sinä päivänä kun oli muuttanut Detroitista Harvardiin opiskelemaan stipendin turvin. Hän oli kertonut opiskelutovereilleen äitinsä olevan collegeopettaja ja isänsä insinööri. Todellisuudessa äiti oli työskennellyt Michiganin yliopiston ruokalassa keittäjänä ja isä oli ollut Ford-tehtaalla mekaanikkona.

Rob hymyili muistellessaan, miten oli toisena opiskeluvuotena ostanut käytöstapaoppaan ja käytetyt hopeiset aterimet. Hän oli harjoitellut käyttämään kalaveistä ja muita vieraita ruokailuvälineitä niin että oli tuntenut ne omikseen. Valmistuttuaan Robert Powell oli saanut harjoittelupaikan Merrill Lynchiltä ja päässyt uransa alkuun rahoitusosalalla. Muutaman kivikkoisen vuoden jälkeen hänen nimeään kantava rahasto alkoi menestyä, ja nykyään se tunnettiin yhtenä New Yorkin pörssin parhaista ja luottettavimmista sijoituskohteista.

Tasan kello yhdeltätoista ovikello soi ilmoittaen Laurie Moranin saapuneeksi. Rob suoristautui tuolissaan. Hän nousisi tietenkin tervehtimään, kun vieras olisi saatettu työhuoneeseen, mutta naisen pitäisi ehtiä nähdä hänet istumassa työpöytänsä ääressä. Robert Powell odotti tapaamista malttamattomana. Puhelun perusteella oli ollut mah-

dotonta sanaa, minkä ikäinen nainen oli. Laurie Moran oli esiteltyt itsensä selkeän asiallisesti, mutta Betsyn kuolemasta puhuessaan naisen ääneen oli tullut empaattinen sävy.

Puhelinkeskustelun päätyttyä Robert Powell oli googlannut naisen ja hänelle oli selvinnyt, että Laurie Moran oli leikkipuistossa murhatun lääkärin leski ja urallaan ansioitunut televisiotuottaja. Nainen näytti erittäin viehättävältä valokuvissa. Osaan arvostaa naiskauneutta, vaikka vanha ukko olenkin, Rob ajatteli.

Oveen koputettiin. Jane, jonka Powell oli palkannut taloudenhoitajakseen mentyään naimisiin Betsyn kanssa, ohjasi Laurie Moranin huoneeseen.

Rob kiitti Janea ja odotti, että nainen poistui huoneesta. Vasta kun ovi oli sulkeutunut, hän nousi pöytänsä takaa. Hän toivotti Laurie Moranin tervetulleeksi ystävällisesti kätellen ja pyysi vierastaan istuutumaan kirjoituspöydän ääreen omaa työtuoliaan vastapäätä.

Robert Powell ei osannut lukea Laurien ajatuksia. Tässä sitä mennään, nainen mietti asettuessaan lämpimästi hymyillen istumaan. Laurie oli jättänyt ulkotakkinsa eteisessä Powellin taloudenhoitajan haltuun. Hän oli pukeutunut tummansiniseen liituraitapukuun, valkoiseen puseroon ja sinisiin saapikkaisiin. Kultaisen vihkisormuksen lisäksi hänellä oli vain pienet helmikorvakorut. Hiuksensa Laurie oli sitonut nutturalle, koska se sai hänet tuntemaan itsensä tehokkaaksi.

Viiden minuutin keskustelun jälkeen Laurie oli varma, että Robert Powell oli päättänyt suostua ohjelman tekoon, mutta aikaa kului vielä toinen mokoma ennen kuin mies ilmaisi päätöksensä sanallisesti.

”Hienoa, että annatte valmistujaisten dramatisoinnille suostumuksenne, herra Powell. Tytärpuolenne ja hänen ystäviensä mukanaolo on myös ensiarvoisen tärkeää. Autatteko minua suostuttelemaan heidät mukaan?”

Kun tosi-tv käy kohtalokkaaksi

Tuottaja Laurie Moranin aviomies murhataan heidän Timmy-poikansa silmien edessä. ”Sano äidillesi, että hän on seuraava. Sitten on sinun vuorosi”, murhaaja uhkaa ja pakenee paikalta. Vuosia myöhemmin Timmy näkee edelleen painajaisia murhaajasta. Pelko on myös Laurien alituinen seuralainen, ja urakin on monien epäonnistumisten jälkeen vaakalaudalla. Viimeisenä oljenkortenaan Laurie päättää ryhtyä tuottamaan uskaliaista tosi-tv-sarjaa ratkaisemattomista rikoksista. Rikkaan seurapiiriperhon murhalla alkava sarja saattaa osoittautua jymymenestykseksi – tai luisua täydeksi kaaokseksi. Laurie voi vain toivoa parasta, samalla kun hänen oma aikansa uhkaa kulua loppuun.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

84.2

ISBN 978-951-31-7993-9

